

71

EOP LA!

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

LLEGENDA DELS REGISTRES

Fàtima Ponsdomènech

Edicions del Bullent

Aquesta obra obtingué el
42è PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR
ANY 2022

Formaven el jurat Mariano Casas, Anna Gascón, Vicent Gil,
Pilar Puchades i Núria Sendra

Premi copatrocinat per

Hi ha un quadern de Propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.

1a edició: setembre de 2023

© 2023 Fàtima Ponsdomènech
Il·lustració de la coberta de José Fonollosa
© 2023 Edicions del Bullent
De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Assessorament lingüístic: Maria Guasp

ISBN: 978-84-9904-275-6
Dipòsit legal: V-2768-2023

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

*Al meu pare, que em va donar la força per començar i a en
Juanjo, que està amb mi, incondicional, cada dia.*

*Fàtima, filla de Loreto, neta de Jovita, de Dolors i d'Àngeles
i de Josep i Joan, germana de Bàrbara i Xavier i mare de
Mercè Morgana i Guillem, del clan de les Renascudes.*

Índex

Abans	9
Part 1. Ignorància	11
1. Pujada al Tamagí	13
Jeluma.....	13
2. Semblava tan menuda... ..	16
Els clans del nord.....	16
Um	19
3. Terra Grisa	25
Gerola.....	25
Jollacta	38
4. Que faré sense tu, iaia?	44
5. Capgirament	46
Les sàvies del Primer Cercle.....	46
6. Empassa-t'ho!.....	51
Virab.....	51
Suloc i Rumó	59
Els caçadors.....	69
Els registres.....	86
7. Prova de coratge	93
Part 2. Dubtes	97
8. Jardipòlia.....	99
La Morguímer	99
Les baradones.....	104
Forim.....	109
Ridara	115
Brijuna.....	120
Les farfallones.....	132
9. Tamollània	141
Els balcòfags.....	141
Pudrup.....	144

El monstre.....	159
Cruiluc	164
Lur.....	172
10.Camí del Toix.....	184
11.El pas de Cuirtó.....	188
Norac.....	188
12.Pel camí de Mixània.....	211
Tarloca.....	211
Part 3. Coneixement.....	239
13.Mixània.....	241
Vínida.....	241
Morgenínia	266
14.Neregàntia	298
Nepfú	298
Blis.....	305
Letima	328
Merfilia.....	335
15.La Mukra.....	342
Bolop.....	342
16.Fagruva	347
Els pobladors de Terrazegza:	
Descripció de personatges	360

Abans

A l'inici dels anys cinquanta del segle XXI la xifra dels habitants del món ultrapassà els nou mil milions de persones. Durant les primeres dècades d'aquell segle, la població havia augmentat en gairebé un cinquanta per cent. Aquest creixement desmesurat i la falta de control sobre la gestió sostenible dels recursos naturals va provocar la destrucció de molts ecosistemes.

L'any 2053 la contaminació va provocar un escalfament del planeta tan elevat que el canvi climàtic va ser devastador i la Gran Hecatombe va arribar.

Pocs van ser els supervivents.

Aquesta és la història del seus hereus.

PART I. IGNORÀNCIA

1.

Pujada al Tamagí

Jeluma

Jeluma mirava el terra, una taca desdibuixada. No volia veure el camí, sabia on anava i no desitjava presenciar el que trobaria al final.

Caminava esclafada pel dolor i plena de ràbia; ara, el cansament s'hi havia afegit.

Una passa endavant i després, una altra. Aixecar un peu, un moviment sempre mecànic, li suposava un esforç excessiu. Mai no havia notat el cos tan feixuc.

Feia tres llunes que caminaven. A l'oest, el sol desapareixia entre els cingles de Vamertó. El cel rogenc, altrament company d'agradables vesprades, ara li semblava una trista escorta.

Havia quedat endarrerida de la resta del grup. Només Um, sobre la seva espatlla, restava amb ella. Avançant amb el cap cot, feia hores que ningú no parlava: l'aflicció els oprimia a tots.

Jeluma es mirava les cames plenes d'esgarrinxades. Les hores que passava penjada dels arbres li havien deixat marques arreu i l'havien definit forta i muscu-

lada. Fruit d'un accident, tenia una orella escapçada; li'n faltava un fragment, en forma de triangle, a l'orella esquerra, a la part superior de l'hèlix; per això, a vegades, li deien Escàpcia. Es movia pels troncs i les branques dels arbres millor que quan caminava per terra. Tenia els moviments gràcils i ràpids, i no sortia mai de casa sense la ballesta.

Era caçadora de menjar.

Tenia la pell morena, els ulls de color de mel, els cabells llargs, i sovint despentinats. Quan anava de cacera, se'ls lligava amb una liana de llúpol.

Quan aquell matí els falcons missatgers havien arribat amb la fatal notícia, ella feia estona que els esperava. Es trobava a la Torre Sapiient, a la Cambra dels Remeis, preparant una tisana per als recol·lectors d'escorça, que, després de passar dies suspesos de les llarguíssimes lianes, tornaven dolorits i amb rampes. Aquell dia ella ajudava a l'alambí. Mentre flairava l'espígol, de sobte, aquella olor balsàmica es va transformar en una emanació pestilent. Havia sentit aquella mateixa pudor quan, mentre recollien cualbres amb la Remeiera Gran, van trobar mort, i podrint-se de feia dies, Rom, cap dels senglars mutats de Terra Indeguda. Llavors l'àvia l'enretirà ràpid, però un sacseig li va travessar el tronc i aquella olor infecta va quedar impresa a la seva memòria. Mentre el record d'aquell dia l'envaïa, i el cor i el cos es tornaven més miserables i esquistats, va saber que la seva àvia era morta.

Ara, després de creuar el pont del Fall, la nit s'havia empassat el vespre i el paisatge s'aclaria.

A l'altra banda del cingle, les sequoies colossals havien donat pas als pins negres i als avets. El camí ja no era més que un estret corriol que pujava costerut, travessant Terra Esquiure, cap a la formació rocosa del Tamagí.

Pel damunt només hi havia els nerpals.

Darrere el massís, la lluna, plena, argentava el cel. Els esperaven.

Les dondre, imponents amb les seves capes de molsa, caminaven davant d'ella.

La resta del grup s'havia reunit amb el poble. Només les remeieres principals del clan arribarien fins al cim i pujarien a la Llosa. També ho havia de fer ella.

Jeluma va aixecar el cap. Davant seu, un camí de foc: dues rengleres de torxes s'enfilaven fins al cim, cap al túmul solitari que imposava. Les llàgrimes, que no havia volgut vessar en tot el camí, la sorprengueren llavors. Allà dalt jeia, inerta, la seva mestra i estimada àvia, a qui no havia pogut dir adeu i a qui, l'última vegada que havien parlat, en un dels seus vergonyosos atacs de còlera, havia insultat i despatxat de mala manera.